

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy
Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba, ngày 04/10/2022.*

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1027

“SO VỚI NGƯỜI XƯA TA KHÔNG ĐÁNG ĐỂ KIÊU NGẠO”

Phật Bồ Tát, Thánh Hiền Nhân đã hy sinh cả cuộc đời vì chúng sanh còn chúng ta làm được một chút việc nhỏ thì chúng ta đã cảm thấy đáng tự hào, đáng kiêu ngạo. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không làm phiền chúng sanh thì đã phước cho chúng sanh rồi! Chúng ta đừng nghĩ rằng chúng ta đang độ chúng sanh!”**. Chúng ta giúp ích cho chúng sanh thì ít, chúng ta gây phiền cho chúng sanh thì nhiều.

Khi Hòa Thượng đến Mỹ, Ngài chọn sống ở một vùng gần sa mạc. Ở đó không có cộng đồng người Hoa mà chỉ có người phương tây. Mọi người cho rằng Hòa Thượng sẽ khó có thể chia sẻ Phật pháp cho mọi người vì ở đó mọi người đang theo các tôn giáo khác. Hòa Thượng đã không xây chùa, không lôi kéo người của tôn giáo khác, không làm những việc khiến người khác cảm thấy Ngài đang cạnh tranh với họ. Hoà Thượng chỉ tu học, làm ra tấm gương của một người học Phật. Ngài dùng tâm chân thành để làm và đã đạt được những kết quả rất tốt đẹp.

Khi Hòa Thượng đến Úc, Hòa Thượng đến một vùng núi để ở, các Phật tử ở đó đã mua lại một nhà thờ nhỏ để làm nơi tu học. Trong quá trình sửa lại nhà thờ, Ngài nhắc mọi người giữ nguyên các bức tượng và những tấm kính trang trí bên trong nhà thờ. Cuối tuần, Ngài tổ chức buổi dạ tiệc ấm áp, các tôn giáo cùng ăn và cùng chia sẻ, đàm đạo. Mọi người có thể chia sẻ về những điều tốt đẹp, những điều lợi ích cho cộng đồng. Hoạt động này đã diễn ra hơn mười năm nay. Hòa Thượng có cách chia sẻ về Đạo hoàn toàn khác với người khác, Ngài không làm cho người khác có cảm giác bị cạnh tranh. Tất cả các tôn giáo đều cùng phát triển hài hòa, tương trợ lẫn nhau. Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Chúng ta trồng rau đi tặng, không cạnh tranh với ai.

Ở Singapore, Hòa Thượng cũng tổ chức những buổi dạ tiệc ấm áp. Người Hồi Giáo họ không ăn chay, nên Ngài đặt nhà hàng chuyên phục vụ đồ ăn cho người Hồi Giáo. Chính tôn giáo đều chia sẻ về những điều tốt đẹp của tôn giáo của mình.

Trong cuốn “100 Tấm gương đức hạnh Việt Nam”, có rất nhiều những tấm gương hy sinh phụng hiến cho quốc gia, dân tộc. Những việc làm của chúng ta chỉ là một phần nhỏ để báo đáp ơn đức bảo trợ của quốc gia, ơn đức sinh thành của Cha Mẹ, công ơn dạy dỗ của Thầy Cô, ơn đức thành toàn của chúng sanh. Một chút việc làm của chúng ta không có gì đáng tự hào, không đáng để kiêu ngạo, tự mãn. Rất nhiều người đã thành toàn cho chúng ta, chúng ta làm được chút việc, có một chút trí tuệ là do người đi trước đã làm ra biểu pháp cho chúng ta.

Nếu một người sống trên hoang đảo thì 20 năm sau họ sẽ giống y như một dã thú, họ không có năng lực của con người. Tất cả những gì chúng ta có được là nhờ sự thành toàn của biết bao người, biết bao nhiêu mối nhân duyên tốt đẹp. Chúng ta làm những việc để cống hiến thì đó là bổn phận, nghĩa vụ, trách nhiệm, không có đáng tự hào, kiêu ngạo. Chúng ta phải nỗ lực hơn, làm tốt hơn để xứng đáng với những ơn đức của mọi người.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta học Phật, chúng ta phải đem giáo huấn của Phật Bồ Tát biến thành tư tưởng, kiến giải, ngôn ngữ, hành vi của chính mình. Chúng ta làm được điều này thì chúng ta chân thật mang lại lợi ích cho chúng sanh**”. Trong xã hội, chúng ta có nhiều vai trò nên chúng ta phải nỗ lực làm tốt trách nhiệm, bổn phận của mình. Chúng ta làm được điều này thì chúng ta chỉ đền đáp được một phần ân đức trong muôn vạn phần ân đức của mọi người.

Tổ Ấn Quang dạy: “**Chúng ta xem tất cả chúng sanh đều là Phật Bồ Tát, chỉ riêng ta là phàm phu ít tu, phước mỏng, nghiệp dày**”. Chúng ta mang tâm thái này niệm Phật thì nhất định chúng ta vãng sanh. Chúng ta đem lời giáo huấn của Phật Bồ Tát để thực tiễn thì những người xung quanh chúng ta sẽ chân thật có lợi ích.

Chúng ta đem tư tưởng, kiến giải của mình để ảnh hưởng những người xung quanh, những người có mối lương duyên với chúng ta thì chúng ta sẽ hại họ. Nếu chúng ta có tầm ảnh hưởng nhỏ thì chúng ta sẽ ảnh hưởng đến ít chúng sanh, chúng ta có tầm ảnh lớn thì chúng ta sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều chúng sanh. Nhiều người đưa ra một phương pháp tu hành và hướng dẫn người khác thực hành. Nhưng khi phương pháp đó không có kết quả thì họ lại bảo mọi người thực hiện phương pháp khác. Họ đã làm mất thời gian, công sức, làm mất đi tín tâm, đạo tâm của người khác. Nhân quả của việc này vô cùng to lớn!

Người xưa đã “*Sống bám đá, chết bám đá, trở thành bất tử*”. Chúng ta phải nỗ lực làm tốt hơn bốn phận trách nhiệm đề đền đáp được một phần nhỏ ơn đức của những người thành toàn cho chúng ta.

Hòa Thượng nói: “*Ngày trước, khi tôi chưa học Phật, người khác phê bình thì tôi cảm thấy rất tức giận. Họ phê bình tôi thì tôi tìm cách phê bình họ. Họ mắng tôi thì tôi tìm cách mắng lại họ. Sau khi tôi học Phật, người khác mắng, phê bình thì tôi không phản kháng mà hoan hỷ tiếp nhận, nỗ lực phản tỉnh. Tôi sinh tâm cảm ơn đối với nghịch cảnh. Họ đã giúp tôi tiêu nghiệp chướng và giúp tôi phản tỉnh. Nếu chúng ta mắc sai lầm thì họ nhắc nhở để chúng ta phản tỉnh, chúng ta có cơ hội thay đổi, tự làm mới*”.

Nếu người khác không nhắc nhở thì chúng ta không thể cảnh giác, phản tỉnh vậy thì họ chính là ân nhân của chúng ta. Trong cuộc đời của Hòa Thượng cũng có rất nhiều chướng ngại. Khi Ngài ở nhà một Cư sĩ trong 30 năm, có rất nhiều người dèm pha nhưng Ngài không động tâm, Ngài nói: “*Thích Ca Mâu Ni Phật, Khổng Lão Phu Tử còn bị chỉ trích, huống chi chúng ta chỉ là một phàm phu!*”.

Hòa Thượng: “*Ngày trước, tôi làm được chút việc được người tán thán thì tôi cảm thấy rất tự hào, kiêu ngạo. Hiện tại chúng ta học Phật, người khác tán thán chúng ta thì chúng ta phải phản tỉnh là: “Chúng ta có chân thật có những đức hạnh mà họ tán thán không?”. Nếu chúng ta không có những đức hạnh này thì chúng ta phải sinh tâm hổ thẹn. Nếu người khác tán thán chúng ta là sự thật thì chúng ta cũng không khởi tâm ngạo mạn, ưa thích. Nếu chúng ta bị động tâm thì chúng ta phải lập tức cảnh giác, thúc liễm chính mình: “Chúng ta lại là phàm phu mê lầm rồi!”. Người tỉnh thức là người luôn phản tỉnh, kiểm soát chính mình, không chìm đắm trong hư danh, giả ảnh*”. Chúng ta rất thích được người tán thán. Chúng ta chưa đạt được những điều như họ tán thán mà chúng ta vẫn tiếp nhận thì chúng ta đã chìm trong hư danh.

Hòa Thượng nói: “*Những lời khen chê không làm chúng ta động tâm. Sự thành bại cũng không làm chúng ta mất đi niềm tin. Chúng ta phải luôn khiêm tốn, nhường nhịn. Chúng ta làm được một chút việc thì chúng ta nghĩ mình đáng được tự hào, đáng được kiêu ngạo vậy thì chúng ta đã sai rồi!*”. Người khác khen chúng ta làm tốt thì chúng ta biết đó là nhờ ơn đức của rất nhiều người.

Có người khuyên tôi, khi giảng bài tôi nên khen ngợi nhiều hơn thì sẽ khiến người nghe cảm thấy vui hơn. Chúng ta chưa làm được gì so với người xưa thì chúng ta không có gì đáng để tự hào, kiêu ngạo. Chúng ta cần phải nỗ lực hơn. Chúng ta càng nỗ lực thì chúng ta

càng có nhiều lợi ích. Chúng ta càng tự độ mình tốt thì chúng ta càng có sự ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta: “*Tâm chúng ta thường ở Đạo thì chúng ta sẽ không bị cám dỗ bởi hoàn cảnh bên ngoài*”. Đạo là phương hướng, lối đi. Chúng ta có phương hướng, đường đi rõ ràng thì chúng ta không bị ngoại cảnh cám dỗ. Chúng ta có rất nhiều ân tình cần báo đáp. Chúng ta không có Quốc gia bảo trợ thì chúng ta không thể có cuộc sống bình yên. Chúng ta không có Cha Mẹ sinh thành thì chúng ta không có thân thể này. Chúng ta không có sự dạy bảo của Thầy Cô thì chúng ta không có trí tuệ, kỹ năng. Những việc chúng ta làm được rất nhỏ, không đáng để tính kể so với ơn đức của người xưa!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!